

РЕШЕНИЕ

№ 7432

гр. София, 21.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов
Силвия Житарска**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **7854** по описа за **2020** година докладвано от съдия Силвия Житарска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.63, ал.1, изречение второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [жк], [жилищен адрес]00, ет.2, представлявано от управителя Б. К., срещу Решение от 09.03.2020 г., постановено по НАХД № 19477/2017 г. на Районен съд – София, НО, 21 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № F 276785/16.01.2017г. на заместник - директор на ТД на НАП - С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева на основание чл. 185, ал. 2, изр. последно във вр. с чл. 185, ал. 1 от ЗДДС за нарушение на чл.42, ал.1, т.2 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства във вр. с чл.118, ал.4, т.1 от ЗДДС.

Жалбоподателят сочи, че е нямало никаква законова пречка проверяващите да са получили паспорта, ако са дали подходящ срок той да се представи. Твърди, че е била издадена касова бележка за извършена продажба, което е показало, че фискалното устройство работи и е свързан чрез интернет връзка с НАП. Иска се от съда да отмени

първоинстанционното решение и наказателното постановление. В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Т..

Ответникът - ТД на НАП - С. се представлява от юрк. Ф..

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на оспорването.

След като прецени твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал, АССГ намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211 от АПК от надлежна страна и в съответствие с изискванията за форма и реквизити, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Производството пред СРС е образувано по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК] против наказателно постановление № F 276785/16.01.2017 г. на заместник - директор на ТД на НАП - С.. Отговорността на дружеството е ангажирана във връзка с извършена проверка на 04.10.2016г. в 23.40 часа на търговски обект – магазин, находящ се в [населено място], [жк], ул. 8-ми декември № 25, стопанисван от [фирма], с 24-часово работно време, в присъствието на служителя К., при която е установено, че в обекта не се съхранява и не се представя на проверяващите документи на ФУ, а именно: свидетелство за регистрация на ФУ и паспорт на ФУ. Деянието е квалифицирано като нарушение на чл.118, ал.4, т.1 от ЗДДС във вр. с чл.42, ал.1, т. 2 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства.

За да потвърди оспореното наказателно постановление, първата инстанция е направила анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства и е приела, че описаното в наказателното постановление нарушение е правилно установено и е подведено под коректната правна норма на чл.185, ал.2 от ЗДДС.

Решението на Районен съд – София е правилно и следва да се остави в сила.

Съгласно чл. 63 от ЗАНН решението на районния съд подлежи на обжалване пред административния съд на основанията предвидени в НПК, по реда на глава XII от АПК.

Предмет на касационна проверка съгласно чл. 218 от АПК е решението на районния съд само на посочените в жалбата пороци като за валидността, допустимостта и съответствието на първоинстанционния акт с материалния закон съдът следи служебно.

Настоящата инстанция напълно споделя мотивите на районния съд, които обосновават потвърждаване на наказателното постановление, поради което не намира за необходимо да излага същите отново. В оспореното решение правилно е посочено, че в разпоредбата на чл.42, ал.1 от Наредбата става въпрос за едно задължение, което включва съхраняването на документи. Съгласно чл.42, ал.1, т.2 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, чието систематично място е в глава шеста "Задължение за съхраняване на документи", лицето по чл.3 със стационарен търговски обект съхранява в търговския обект паспорта на ФУ. Нормата е императивна, а в случая е доказано по безспорен начин, че паспортът на процесното фискално устройство не е бил представен пред проверяващите инспектори по приходите.

Дружеството - касатор като лице, стопанисващо търговски обект – магазин, е било

задължено да съхранява в търговския обект паспорта на това ФУ. Като не е изпълнило това нормативно установено задължение в чл.42, ал.1, т.2 от наредбата, [фирма] е осъществило от обективна страна състава на вмененото му нарушение, за което законосъобразно е ангажирана отговорността му на основание [чл.185, ал.2](#), изр.2, вр. [чл.185, ал.1 от ЗДДС](#).

Предвид изложеното при издаване на АУАН и НП не е допуснато нарушение на разпоредбите на ЗАНН.

По отношение на изложените доводи от процесуалния представител на жалбоподателя относно изпълнителската давност по отношение на вмененото нарушение, съдът го намира за неоснователно. Твърдението, че е налице основанието по чл.82, ал.3 от ЗАНН за неизпълнение на наказанието, поради изтекъл давностен срок е неправилно. Разпоредбата на чл.82 от ЗАНН се прилага по отношение на наказания, които са наложени с влязло в сила наказателно постановление. В настоящия случай процесното наказателно постановление е обжалвано и не е влязло в законна сила, поради което началния момент, от който следва да се изчислява срокът на изпълнителската давност все още не е настъпил. Не е настъпила и абсолютната давност по чл.81, ал.3 вр. чл.80, ал.1, т.5 от НК, която е 4г. и 6 месеца от датата на извършване на нарушението. В случая нарушението е извършено на 04.10.2016г., т.е. минали са 4 години и 2 месеца.

Предвид изложените мотиви касационната инстанция намира решението на районния съд за валидно, допустимо и правилно, поради което същото следва да се остави в сила, а жалбата като неоснователна - да се отхвърли.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл.63, ал.1, изречение второ от ЗАНН, Административен съд – София град, XVI състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА срещу Решение от 09.03.2020 г., постановено по НАХД № 19477/2017 г. на Районен съд – София, НО, 21 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № F 276785/16.01.2017 г. на заместник - директор на ТД на НАП - С..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.